

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 12ης Ιουνίου 1979 *

Αντικείμενο της υποθέσεως:

Ερμηνεία της οδηγίας 67/228/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ., τ. 09/001, σ. 5), δεύτερης οδηγίας του Συμβουλίου, της 11ης Απριλίου 1967, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών-διάρθρωση και κανόνες εφαρμογής του κοινού συστήματος φόρου προστιθέμενης αξίας, και ειδικότερα του άρθρου 4 και του παραρτήματος Α, σημείο 2, «παρατήρηση επί του άρθρου 4», της οδηγίας αυτής.

Διατακτικό της αποφάσεως:

Ένα κράτος μέλος έχει θεσπίσει σύστημα κατά την έννοια του παραρτήματος Α, σημείο 2, παρατήρηση επί του άρθρου 4, τέταρτο εδάφιο, της δεύτερης οδηγίας, όταν έχει ορίσει νομοθετικώς ότι επιβάλλεται φόρος κύκλου εργασιών, μεταξύ άλλων, επί της παραδόσεως εμπορευμάτων και επί της παροχής υπηρεσιών εκ μέρους επιχειρηματιών, αφού προέβη προηγουμένως σε διαβουλεύσεις κατά το άρθρο 16 της οδηγίας, παρ' όλο που δεν έχει ορίσει την έννοια του επιχειρηματία παρά μόνον ως «οιονδήποτε ασκεί οικονομική δραστηριότητα κατά τρόπο ανεξάρτητο».

Πρόταση του γενικού εισαγγελέα:

Πρότείνει να δοθούν οι ακόλουθες απαντήσεις:

1. Η καθιέρωση φορολογικής ενόττητος σύμφωνα με το σημείο 2 του παραρτήματος Α, παρατήρηση επί του άρθρου 4, της δεύτερης οδηγίας του Συμβουλίου περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών δεν προϋποθέτει απαραίτητα ότι το εν λόγω κράτος μέλος μνημονεύει ρητά το σύστημα αυτό στο κείμενο του νόμου. Αρκεί, αντίθετα, η σχετική προϋπόθεση να προκύπτει σαφώς από τις προπαρασκευαστικές εργασίες του νόμου, ο οποίος θεσπίζεται σε εφαρμογή της οδηγίας.

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

2. Ένα κράτος μέλος δεν τηρεί την υποχρέωση να προβεί σε διαβουλεύσεις κατά το άρθρο 16 της εν λόγω οδηγίας όταν παραλείπει να αναφέρει στο σχέδιο νόμου το οποίο διαβιβάζει τη διάταξη της οδηγίας κατά την οποία απαιτείται διαβούλευση, τις κοινοτικές ρυθμίσεις από τις οποίες το σχέδιο νόμου εισάγει παρέκκλιση και την παρέκκλιση εντός του ιδίου του σχεδίου. Αυτό ισχύει ιδίως όταν το σχέδιο νόμου συμφωνεί προς την κοινοτική ρύθμιση από άποψη διατυπώσεως, διαφέρει, όμως από άποψη περιεχομένου.
3. Τα άτομα δεν μπορούν να επικαλεσθούν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ότι η διαδικασία της διαβουλεύσεως που προβλέπει το παράρτημα Α, σημείο 2, τέταρτο εδάφιο, σε συνδυασμό προς το άρθρο 16 της οδηγίας, δεν τηρήθηκε κανονικά. Εναπόκειται, αντίθετα, στα εθνικά δικαστήρια να διαπιστώνουν αν ένα εθνικό μέτρο υπερβαίνει το περιθώριο εκτιμήσεως το οποίο η οδηγία αναγνωρίζει υπέρ των κρατών μελών όσον αφορά το περιεχόμενό της.